

LES CONDICIONS DE LES PRESONS S'HAN ENDURIT PER ALS INDEPENDENTISTES CATALANS

Denunciar, denunciar, denunciar

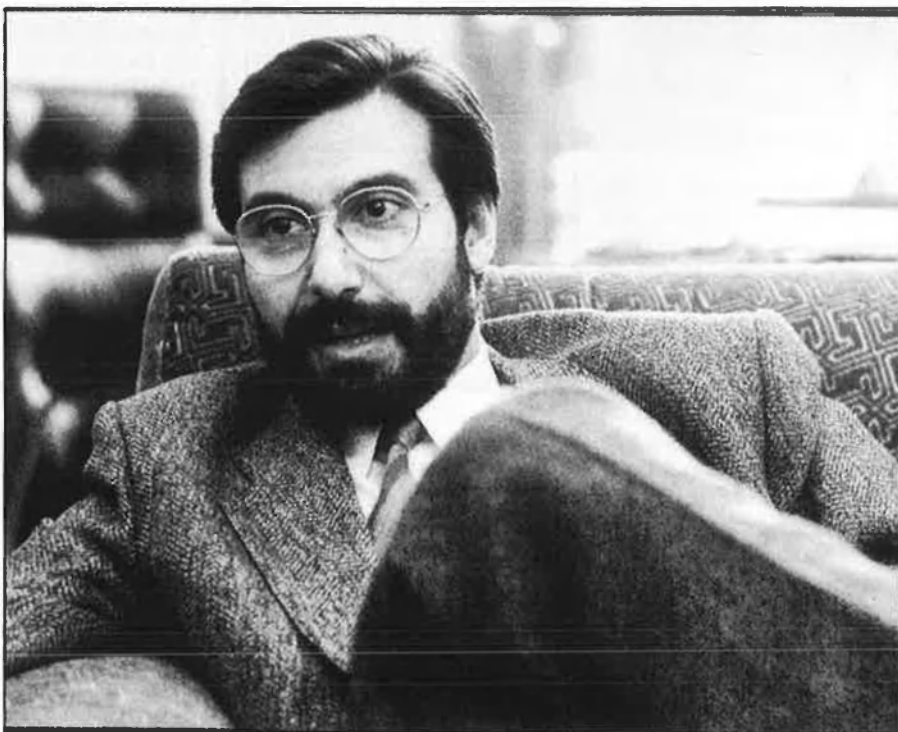
Els presos bascos s'emporten, pel seu nombre i la llarga trajectòria del seu enfrontament armat, la palma de la repressió a les presons. Però els vuit presos independentistes de Catalunya viuen igualment unes condicions ben dures i una escalada de maltractaments. És la cara i la creu d'un problema que, oficialment, intenta callar-se cada dia.

Toni Boix Garmendia

Cap a les vuit del matí es persona el cap de servei de torn, acompanyat d'un grup de sis o set funcionaris, fent ostentació d'una porra elèctrica i d'un esprai. Passats uns moments, aquests funcionaris començaren a pegar-li colps per totes bandes amb la mà oberta... Dirigint-se a ells, dient-los que estava operat, aleshores van concentrar els colps de mig cos cap amunt, dirigits, la majoria, al cap...».

«... Li van dir que es despullara, a la qual cosa es va negar per creure que era un tracte vexatori i humiliant. En negar-se, entre tres o quatre funcionaris li pegaren i el colpejaren i el despullaren violentament, alçant-lo u de les cames mentre l'altre li arrancava la roba. Ja despullat, li deixaren caure les cames violentament a terra. Després, el pujaren a la cel·la i començaren a colpejar-lo entre cinc o sis funcionaris, encara que els va advertir que estava operat i en vaga de fam. Eixiren i, al mateix temps, tornaren a entrar i fotent-li una nova pallissa reprengueren els insults: terrorista, fill de puta, et matarem, català de merda...».

Podria ser la denúncia de qualsevol pres segrestat per la dictadura xilena de Pinochet o pel govern sud-africà. No obstant això, són paràgrafs extrets de les denúncies dirigides al jutge d'Instrucció d'Alcalá de Henares pels presos independentistes catalans Jaume Palau i Guijarro i Guillem Godó i Blasco, tots dos interns al mòdul 1 de preventius. Protestes quasi sempre insonoritzades per la Direcció General de Presons i per la majoria dels mitjans de comunicació. Arran d'aquestes denúncies, que van fer referència als maltractaments rebuts els dies 21, 22 i 23 de juny d'enguany, Palau i Godó, que

Les condicions de les presons, responsabilitat d'Antoni Asunción, són contínuament denunciades pels familiars dels penats.

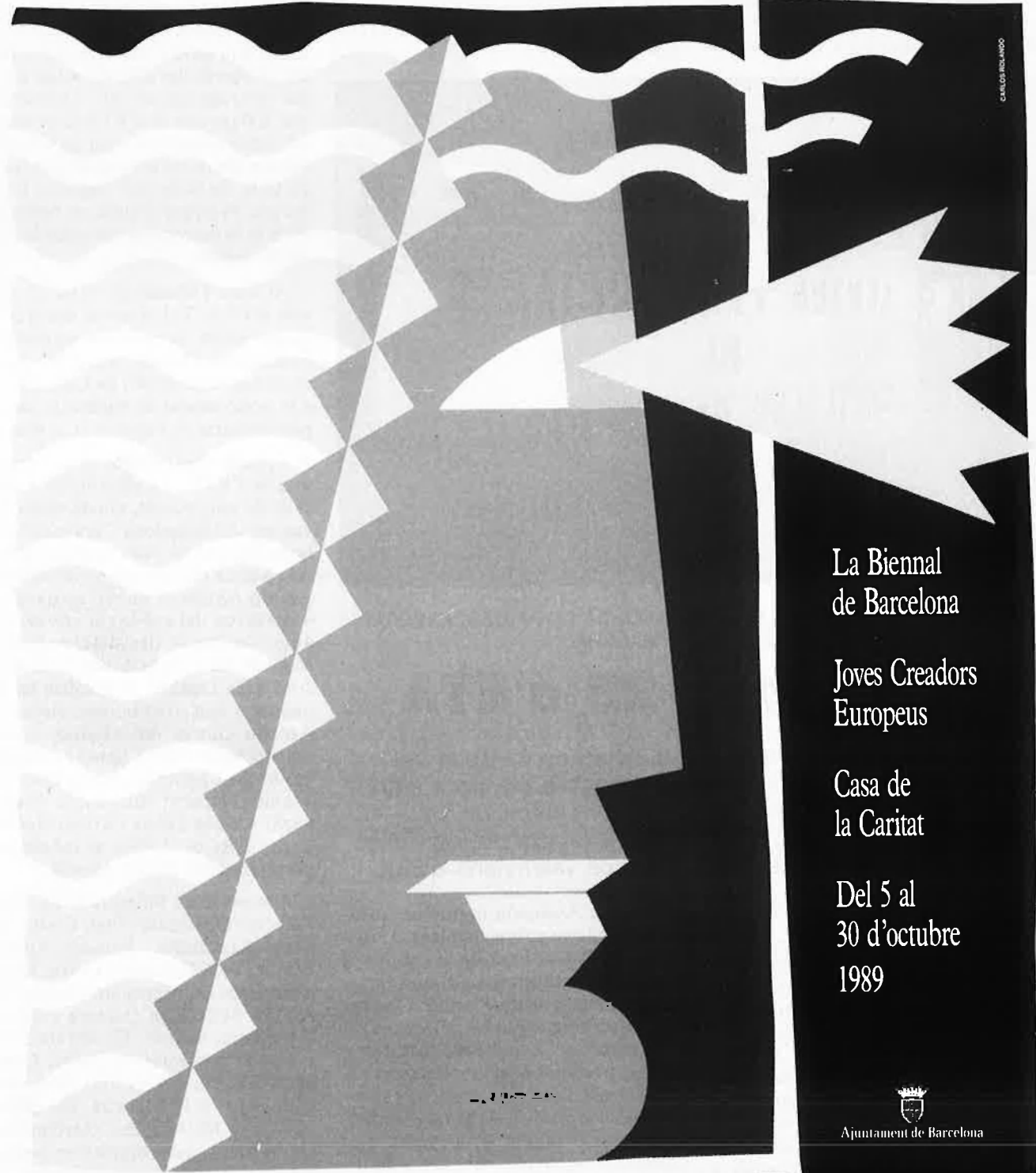
normalment havien estat al mòdul 4 de compliment, i que foren traslladats sense cap avís i dispersats pels quatre mòduls de preventius d'Alcalá de Henares, acabaren en un mòdul de càstig. Les possibilitats de comunicació desaparegueren i les seues condicions s'enduriren notablement. Durant un mes, aquests presos van respondre amb una vaga de fam a la política repressiva del Ministeri que presideix Múgica Herzog, al costat dels també empresonats independentistes Núria Cadenas, Montserrat Tarragó i Carles Sastre, a Carabanchel, i del pres Jordi Cort, que roman a la presó de Lleida.

La descripció sobre l'empitjorament de les condicions de vida a la presó no és simplement *imaginació* d'Herri Batasuna i dels seguidors d'ETA. El sindicat d'Hosteleria i del Joc de CCOO

va entendre les dificultats diàries dels empresonats i del seu afiliat Guillem Godó, membre del comitè d'empresa de l'Hotel Ritz a Barcelona i del secretariat de la federació: «Considerem intolerables —diu un comunicat de CCOO, parlant dels presos catalans— les vexacions a què són sotmesos pels funcionaris, tant físiques com psíquiques. La seua situació s'ha agreujat arran del trasllat dels presos bascos a altres centres penitenciaris, que ha marginat els presos catalans que actualment es troben a Alcalá-Meco. Volem denunciar i fer arribar el nostre més ferm rebuig per la degradació de les seues condicions penitenciàries, i les vexacions i els maltractaments de què són objecte».

La denúncia presentada per Guillem Godó i Blasco va tenir, per part de la

L A B I E N N A L

GRACIA/BAUCCO

La Biennal
de Barcelona

Joves Creadors
Europeus

Casa de
la Caritat

Del 5 al
30 d'octubre
1989

Ajuntament de Barcelona

DE BARCELONA

direcció d'Alcalá-Meco, una clara resposta repressiva. Així és com ho conta el mateix pres al jutge d'Instrucció de guàrdia: «Internament en un mòdul d'observació de conducta, on hi ha els presos socials que la direcció considera més perillosos; supressió de les visites d'amics; denegació sistemàtica de les instàncies per a comunicar-se amb els familiars; negativa a subministrar-

me menjar de règim després d'una vaga de fam de vint dies». I a més, i com a puntilla: «obligació de realitzar les tres menjades diàries tancat a la cel·la, on no es disposa ni tan sols d'una cadira on poder seure a menjar amb un mínim de dignitat». La denúncia va ser feta el passat 5 d'agost. La seua situació no ha canviat. Només és un exemple. □

MÚGICA I ASUNCIÓN TRIEN EL PAÍS VALENCIÀ PER A DESCARREGAR HERRERA DE LA MANCHA

23 d'agost, 23 d'ETA

La Model de València, el penitenciar de Castelló i el d'Alacant serveixen per a dur endavant la diàspora amb què el ministeri de Múgica i Antoni Asunción vol definitivament trencar ETA i facilitar la reinserció individual. Nom per nom, aquests són els presos valencians d'ETA.

Ismael L. Belda

Setze presos d'ETA són a la presó francesa de Fresnes. Santiago Arróspide Sarasola, *Santi Potros*, i José Antonio Urritikoetxea, *Josu Ternera*, es troben entre ells. Però la resta del col·lectiu independentista basc partidari de les armes va ser, a l'igual que a l'estat espanyol, dispersat entre els presidis de La Santé, Muret i altres set més. És la política de la diàspora i l'allunyament del seu poble i dels seus familiars, iniciada pels ministres de Justícia i Interior, arran del trencament el passat mes d'abril de les converses d'Alger.

La Direcció General d'Institucions Penitenciàries que comanda el valen-

cià Antoni Asunción manté un absolut hermetisme sobre els plans de dispersió d'ETA al llarg de la península i les illes. No obstant això, una estratègia apareix ben clara: buidar la macropresó d'alta seguretat d'Herrera de la Mancha, a Ciudad Real, i utilitzar totes les presons per a l'organització armada basca i per a la resta de presos catalans o gallecs. Tot per tal d'afavorir les reinsercions proposades per l'executiu espanyol —fins ara amb un èxit escàs—, i debilitar, alhora, la comunicació humana i política entre els seguidors d'ETA o d'altres organitzacions, amb un viatge permanent per a noves presons i ciutats.

Quasi cent presos han eixit d'Herrera de la Manxa després que el secreta-

ri per a la Seguretat de l'Estat, Rafael Vera, i els seus interlocutors fracassaren a Alger. De 228 presos membres d'ETA empresonats al final d'abril a Ciudad Real, a les acaballes de l'agost tan sols en queden, segons fonts sindicals, al voltant de 130. Trenta d'ells foren canviats de presidi en els últims deu dies. De la madrilenya presó d'Alcalá-Meco han estat traslladats dues dotzenes d'*etarres* des d'abril, quasi un terç del conjunt tancat allí. Globalment, uns 200 partidaris d'ETA d'un total de 460 empresonats a l'estat espanyol, romanen ara dispersos per 68 presons, inclosa la del Salto del Negro, a les Canàries. Prompte Palma de Mallorca i Eivissa es convertiran en seus dels convicts bascos.

Al País Valencià ja hi ha 23 membres d'ETA. Tot esperant inaugurar la futura presó de màxima seguretat de Picassent, a l'Horta, vuit d'ells figuren al centre penitenciari de Castelló, vuit a la presó model de València i set a la penitenciària de Fontcalent, a Alacant.

A Castelló van arribar a ser onze els presos d'ETA. La xifra baixà a nou i, el 29 de juny passat, quedà en sis quan van ser traslladades a Carabanchel Begona Sagarzazu, Ana Aranguena García i Merxe Galdós, ex-membre del *comando Nafarroa* que hi actuava com a portaveu del col·lectiu *etarra*. Ara, amb l'arribada des d'Herrera de la Mancha de Tomás Carrera Juarros i José Sáez Lassala, el nombre ha augmentat a vuit, tots homes: els citats, i Antxón García del Molino —*ex-comando Nafarroa*—, Ignazio Intxauspe Aranburu, Estanis López Aguiriano, Juanito Nazabal Auzmendi, Juan Ignazio Aldana Zelaia i Koldo Hermosa Urra. Tots es troben al mòdul setè, barrejats amb presos socials.

A la presó de València hi ha Miguel Zalacaín Odriozola, Juan Carlos Gorrindo Etxeandia, Ignazio Apiláñez Olalde, José Kortadi Arostiz, Ignazio Rike Galarza, Vitoriano Galbarriatu, Andrés Mitxelena Galarza i Ricardo Garcíandía Solano. Els últims d'ETA a arribar han estat Apiláñez, Gorrindo i Zalacaín, tots tres procedents d'Herrera de la Mancha. Els primers van ser Mitxelena, Garcíandía i Galbarriatu, que compleixen penes de 60, 25 i 31 anys, respectivament. Dos dels vuit que s'estan actualment a la model de València, Rike Galarza i Kortadi Arostiz, seran els primers empresonats d'ETA que aniran a les Balears, a les presons de Palma i Eivissa. Els altres sis militants de l'independentisme armat ocupen separats les galeries pri-